

தமிழ்ப் பண்பாடு சௌகரித்தாந்தமும்

வைத்திய கலாநிதி

A. விசுவலிங்கம்

ஸ்தாபகர், ஆயுட்காலத் தலைவர்

சைவ சித்தாந்த சங்கம்

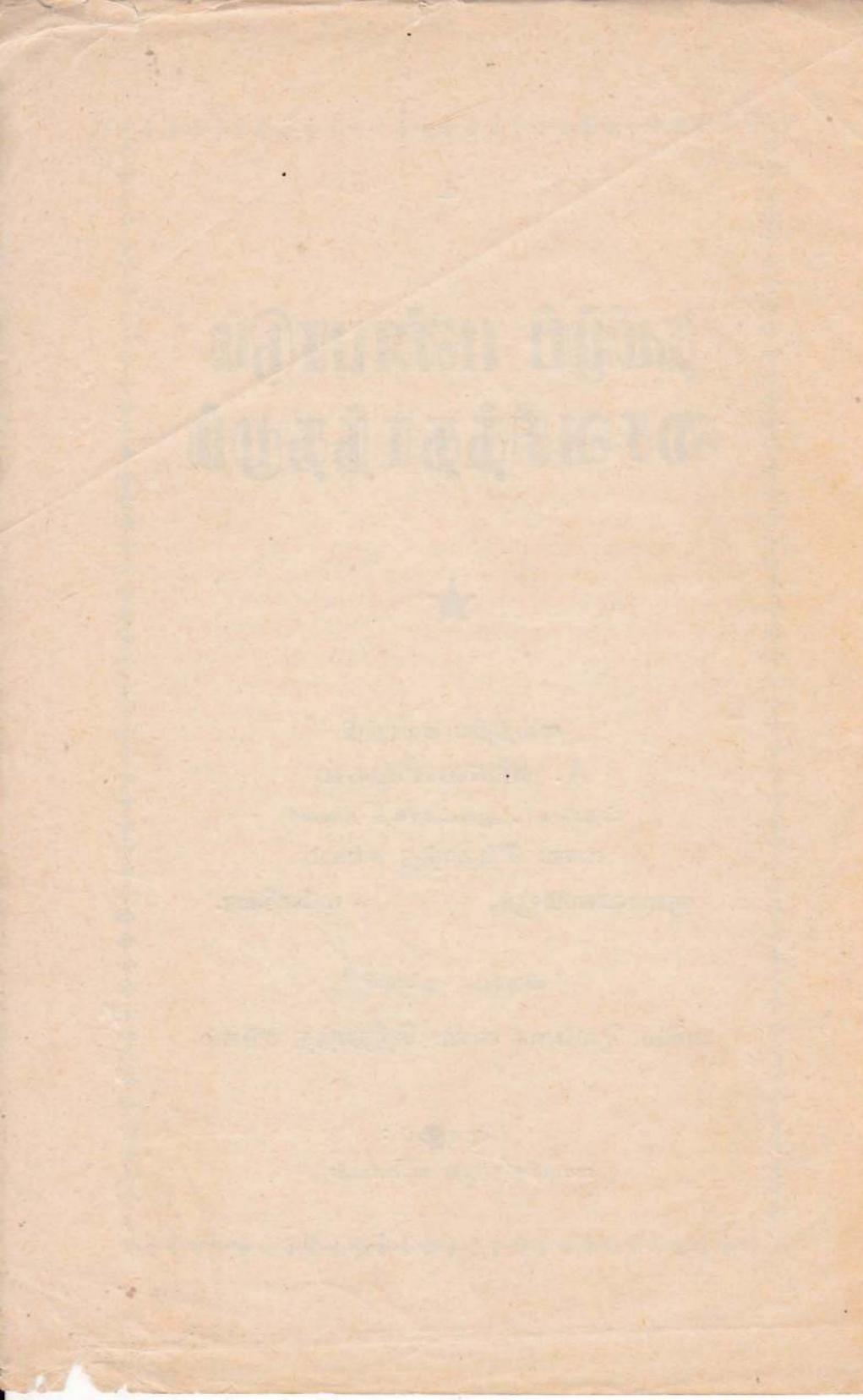
குவாலாலம்பூர், மலேசியா.

ஸ்தாபக தலைவர்

அகில இலங்கை சைவ சித்தாந்த சங்கம்

தமிழாக்கம் :

சைவசித்தாந்த மாணவன்

MME. MR. MUKUNTHAN
198, AV. DIV LECLERC.
93430, VILLETAUNUESE
FRANCE.

தமிழ்ப் பண்பாடுகள் சைவசித்தாந்தமும்.

மிக அண்மைக்காலம்வரை உள்கின் பண்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தனக்கென ஓர் அண்ட இயலைக் கொண்டதாயுள்ளது; இயற்கை பற்றியும் அதன் முதன்மை பற்றியும் மனித-இறைத் தொடர்பு பற்றியும் தனக்கே உரித்தான் ஒரு விளக்கத்தினையும் அது பெற்றிருக்கிறது. கடந்த நூற்றுக்கணக்கில் ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் அறிவியல் முறையின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு முகமான சிந்தனைகளை ஏற்படுத்திய ஒருவகைப் புதுமை வளர்ந்து வருகின்றது.

அறிவியலின் புதிய கிளையானது டெமோக் கிறீற்றிசின் அனுங்கொள்கையின் புனரமைப்பிலிருந்து தொடங்குகின்றது. இக்கோட்பாட்டின்படி நாம் உலகிடைக் காண்பன யாவும் வெறுந்தோற்றமே. இவற்றின் உள்ளீடாயுள்ள அனுவே உண்மையானதாகும். டெமோக்கிறீற்றிசின் இக்கொள்கை, 1886இல் ஸாப்லெஸ் என்பவரால் ‘அனுங்கலக்கு-கொள்கை’ என விரிக்கப்பட்ட கோட்பாட்டினை நோக்கி இட்டுச் செல்வது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. அவர் எழுதுவதாவது; ஒருவகை ‘ஞானம்’ (விவேகம்), இயற்கையின் இயக்கிகளைகிய சத்திகள் யாவற்றையும் ஒரு சிறு கணத்துள் அறிந்துள்ளது. அச்சத்தி களின் குறிப்பிட்ட தாக்கத்தினால் உருவானால்வற்றின் தானாங்கள் பற்றியும் மாபெரும் அங்கங்களின் இயக்கங்கள் தொடக்கம் சின்னஞ்சிறியனவாகிய அனுங்க்களின் இயக்கங்கள் வரை யுள்ளவை பற்றியும் அந்த ‘ஞானத்’கின் கவலைத்திலிருந்து தப்பிவிடல் இயலாது. இறந்தகாலம் போலவே எதிர்காலமும் அதன் விழிகளுக்குக் காட்சிதந்த வண்ணமே உள்ளது.

இதேபோன்ற கருத்து தமிழில் கூறிய வரலாற்று நாயகியான ஒளவையாரால் கருக்கமாக வெளியடப்பட்டுள்ளது. உலகின் கூர்ப்பினே அவர் பின்வருமாறு விளக்குவார்.

‘அனுவுக்கு அனுவமாய் அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்’ அனுவிலுள் அனுவாயும் அப்பாலான முடிவிலிக்கும் அப்பாலாயும் (உள்ளது).

ஒளவையார், ஒடுக்கம் என்பதற்குப் பரந்து விரிந்தது பின் சுருங்கிச் சுருங்கி இறுதியில் அனுவாகிய ஓர் அலகி னுள்ளே ஒடுங்கிவிடும் என்பது.

எமது சமூக வரலாற்றில், தடைப்படுவளர்ச்சித் தொடர் முன்னேற்றமானது மேலான சமத்துவ சமூகத்தினை நோக்கிச் செல்வதாய் நாம் எதிர்பாக்கலாம். சமூக சீர்திருத்தத்திற்கு எதிர் காலத்தில் நாம் மேற்கொள்ளும் முயற்சி எமது அறிவை மேலும் கூட்டுதல் கூடும். அறிவியலோ, சமூகவியலோ அத்தகைய இடையீட்டிற்கான விழுமியங்களோ-தனிமனி தனின் தகைமை, உயர்வு பற்றிய நம்பிக்கையை - அளித்தல் இயலாத காரியமாகும்;

செடிகொடிகளுக்கோ விலங்குகளுக்கோ வேண்டப்படும் உணவுட்டம் போலவே மக்களின் வாழ்வாகிய அங்கிக்குரிய மரங்கள் உணவுட்டத்தினைப் பண்பாடு என்னும் சொல் குறித்து நிற்கிறது. எந்த மன்னிலே அந்தப் பண்பாட்டு வித்தானது முளை கொள்கின்றதோ அந்த மன்னினை அது ஊட்டி வளர்கிறது. அஃதாவது பண்பாட்டுடேட்டத்தில் மொழியினை நாம் எடுத்துக்கொண்டால் அம்மொழியே அங்குவாழும் மனிதரின் இயல்பைக் கருத்துறுவிலே வெளிக்கொணரும் ஊர்தியாகும். அதுவே அம்மாந்தர் பண்பாட்டில் அடைந்துள்ள உண்ணத்துத் தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

ஆரியருக்கு முற்பட்ட தமிழ்ப் பண்பாடு

5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தமிழ் மக்கள் அடைந்திருந்த பண்பாட்டுப் பரினுமை வளர்ச்சியை சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து இந்திய வரலாற்றியல் துணைப் பேராசிரியர் பி. ரி. ஜீனிவாசலூயங்கார் ஆராய்ந்து தமது ஆதாரபூர்வமான நூலிலே பின்வருமாறு கூறுவர், இந்திய மக்களின் தொடர்ச்சியான பரினுமை வளர்ச்சியில் - மனிதன் இப்புவியில் தோன்றத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து - தமிழ்மக்கள் நிதானமாக முன்னேறித் தமது சமூக, ஒழுக்க, சமயக் குறிக்கோள்களிலும் உண்மை வாழ்வு இதுவேன் ஆராயும் அயரா முயற்சியிலும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். எனவே இந்திய வரலாற்றுக்கிரியன் காலத்துக்குக் காலம் மக்கள் எவ்வாறு உண்டனர், எவ்வாறு பருகினர், எவ்வாறு உடையனிந்தனர், எவ்வாறு பாடினர், எவ்வாறு ஆடினர், எவ்வாறு கடவுளை வழிபட்டனர், எவ்வாறு வாழ்ந்து எவ்வாறு காதல் புரிந்தனர், மனித வாழ்வின் மர்மங்களுக்கு எவ்வாறு தீர்வு கண்டனர் என்றெல்லாம் தெளிவான விளக்கச் சித்திரங்களைச் சித்தரித்துள்ளான்;

புராதன இந்திய வரலாறு, வேதப் பண்பாட்டினை அக்கினிவழிபாட்டுடன் இணைத்துப் பேசும். சங்கத மொழியின் மந்திரங்களோடும் தெய்வங்களுக்கு வழங்கும் அவிர்ப்பாகம் அக்கினியினாடாக நிகழுமென அது கூறுகிறது. அக்கினியானது தெய்வங்களின் வாய் என்றும் புனிதமான அக்கினியை உண்டாக்கி மந்திரங்களை ஒதுதல் ஒருவகை வழிபாட்டு முறை என்றும் நம்பப்பட்டது. விசேட சலுகைபெற்ற புரோதிதர் வகுப் பொன்றுலேயே ஒதுப்பட்டு வந்த சங்கத மந்திரங்களோ, அக்கினியின் உபயோகமோ கூதேசிகளான தமிழ்மக்களுக்கு எவ்வித பயனுணர்வும் தருவதாக இருக்கவில்லை.

“ஏறக்குறைய கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய வேத மந்திரகாலத்தில் ஆரியருக்கும் தமிழருக்குமிடையே பகைமை நிலவியபோதிலும் இவ்விருசாராரும் ஒரே முறையான வாழ் வையும் ஒரே வகையான உணவையும், ஒரே வகையான உடை அணிகளையும், ஒரேவகை மரபாசாரங்களையும் கடைப்பிடித்து வந்தனர்.”

“இருடிகளின் காலத்திற்கு முன்பும் முத்தீவளர்த்துச் செய்யும் வேள்விகள் பரவ முன்பும் வேத இலக்கியம் இந்து கங்கைச் சமவெளிகளில் வெளிப்பட முன்பும் உள்ள காலத்தில் தமிழரே மிக்குயர்ந்த பண்பாடு பொருத்தியவர்களாயிருந்தனர்”

ஆரியர்களின் முத்தீவழிபாடு இடைநுழைவு பெறமுன்பு புராதன தமிழரின் வாழ்வானது அமைந்திருந்த வகையினை அறிந்துகொள்வதற்கு முவகைச் சான்றுகள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

1. கற்கால, தொடக்க இரும்புக்காலத்தைச் சேர்ந்த சரித் திரத்திற்கு முற்பட்டாலத் தொல்பொருட் சான்றுகள்.
2. தமிழ்மொழியிலே பிறமொழித் தொடர்புகள் நிகழ்முன்னர் இருந்த சொற்கள் பற்றிய ஆய்வு. ஒரு மொழியிற் பொருள்களையும் செயற்பாடுகளையும் உள்ளடக்கிய பெயர் களும் விளைகளுமாகிய மூலக்கூறுகள் அவற்றைச் பேசப் பர்களுக்கு, அவற்றின் இன்றியமையாக கூறுகளும், அவர்கள் அடைந்துள்ள வாழ்வியல்புப் பண்பாடும் தெரிந்து கொள்ளப்பட முன்னரே பயன்படுத்தப் படுவனவாகும்.

3: முன்றுவது சான்றுதாரமான தொடக்கால இலக்கியங்கள், தமிழ்மக்களின் அக்கால வாழ்வு அழிவுசார் மாற்றங்கள் எவற்றாலும் தடைப்படாத தாகவும் இடையறவு படாத தாகவும் விளங்கியதைப் பிரதிபலிப்பதாகவுள்ளன. மேற்குறித்த இரு சான்றுதாரங்களையும் உறுதி செய்வனவாய் இவை விளங்குகின்றன.

இவ்வாதாரங்கள் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டுக் கோலங்களை உருவாக்கும் ஆய்விற்குப் பயன்படுகின்றன. கற்காலமுடிவில் மக்களின் வாழ்வியல் எவ்வாறு இருந்ததென்னும் ஆய்வு தமிழ்நாட்டின் உட்பிரதேசங்களில் இன்னமும் மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலையிலேயே இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் மையப்பகுதிகளின் குடியிருப்புக்கள் கொண்ட கிராமங்களில் எங்கும் நிறைந்த தெலுங்குக் கோமதியைக் காணல் இயலாது. வைதிகக்கொள்கைப் பிடிப்புள்ள பிராமணரின் ஆதிக்கம் அங்கு இல்லை. பிரித்தானியரின் வலிமை சார்ந்த படைக்கலங்களையும் காணல் இயலாது. மன்னெண்ணெண்ய விளக்குகள் கூட இன்னமும் அறிமுகமாக வில்லை. தீப்பெட்டியின் பயன்பாடு அறியப்படவில்லை. நீராவியந்திரங்களின் ஒரைச்சும் மோட்டார்க் கார்களின் குழலைசையும் அங்குக் கேட்கப்படாத ஒன்று, இரும்பாயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர்த்த நிலையில் இங்கு வாழ்பவரை உங்கள் கண்களினால் நேரிற் காணமுடியுமானால் அங்கு அமைதியும் ஆறுதலும் நிறைந்த கற்கால மக்களின் வாழ்க்கையை நீங்கள் காணலாம். சரியாக இந்த வாழ்க்கை முறை கி. மு. 10000 ஆண்டுகளுக்கு உரியதாகும். பிறப்பட்டகால இரும்புக்கண்டுபிடிப்பினால் மேலோங்கிய பண்பாடு, பிராமணரின் ஆரியப்பண்பாட்டினால் மாற்றமுற்ற பண்பாடு, இந்திய அரசபரம்பரைகள் ஆதிக்கம் கொண்டிருந்த காலத்தில் உள்நாட்டு வாணிகத்தின் பயனால் உண்டான வளர்ச்சி, பாரதவர்ஷத்தின் எல்லைச்சுவர்களாகிய கடல்களைக் கடந்து வந்து வர்த்தகமுறைகளில் ஈடுபட்ட ஜோப்பியக் கப்பல் களால் உண்டான மாற்றங்கள் என்பவற்றைக் கொண்ட மந்திரைய பிரதேசங்களிலும்கூடப் பெரும்பாலான பகுதிகளில் இன்றும் கற்கால மனிதவாழ்க்கை முறையிலேயே வாழ்வு நடந்து கொண்டிருத்தல் காணலாம்.

இரும்புக் காலத்தின் உதயம்

“ஏறக்குறைய 7000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இரும்புக் காலம் இந்தியாவிலே தொடங்கியது. ஸ்ரீநிவாசஜயங்கார்

மற்றைய வரலாற்றுசிரியர்கள் ஏற்கத்தயங்கும் பழைமக்கால அளவினே இரும்புக்காலத்துக்கு அளிக்கின்றனர். ஏணெனில் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வேத நாகரிகமானது வளர்ச்சியுற்ற இரும்புக்காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். ஆனால் திருநெல்வேலியில் ஆதிச்சநல்லூரிலும் இந்துவெளியில் ஹரப்பாவிலும் மொஹஞ் சதாரோவிலும் இதற்கு முன்னரே உண்ணதமான பண்பாடு நிலவியதற்கான சான்றுதாரங்கள் புதைபொருள் ஆயவுகளின் மூலம் கிடைத்துள்ளன. மேலும் வேதப் பண்பாட்டின் ஊர்தியான சங்கதத்தோடு தமிழ் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்னரே இரும்புக்காலம் தொடங்கிவிட்டது என்பதை ஸ்ரீநிவாச ஜயங்கார் நிறுவியுள்ளார். எனவே பிராமணர் முத்தினியினைப் பிரதிஸ்தானத்தில் ஏற்றுவதற்கு முன்னரே, 2000 ஆண்டுகளின் முன்னரே, வேதத்திற்கு முற்பட்ட இரும்புக்காலமானது தமிழ்நிதியாவில் நிலவியது.”

சைவசித்தாந்தம்:

தமிழ்மக்களின் பரிஞாமவளர்ச்சியானது அவர்களின் வாழ்க்கைத் தத்துவத்திலிருந்து முகிழ்த்து அதனின்றும் சைவசித்தாந்த தத்துவத்திற்கான அடிப்படை அமைக்கப்பட்டு விட்டது என்றே கொள்ளலாம். மனிதன் தனது தத்துவத் திற்குகந்ததும் உலகம் பற்றிய தனது கோட்பாட்டிற்கு ஏற்றுமான வாழ்வையே நடத்துகிறுன்.

இன்று எல்லா இனமக்களிடையேயும் எல்லா மக்களையும் தண்ணுட்ட கொண்டு விளங்கத்தக்கதான் ஒரு தத்துவத்தில் விருப்பமும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டுள்ளன. சைவசித்தாந்தம் அவர்களின் விருப்பையும் நம்பிக்கையும் நிறைவுசெய்யவல்ல தத்துவமாகும்.

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தத்துவப்பேராசிரியர் ஆர். இராமானுஜாச்சாரி, காசிப் பல்கலைக்கழகத்திலே தாம் நிகழ்த்திய சைவசித்தாந்த விரிவுரைகளின் பொழுது தமது சிந்தனைகளைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டுள்ளார். “நினைவுக்கு அப்பாலான மிகப்பழங்காலந்தொட்டு தொடர்ந்து வந்து இந்திய மக்களின் வாழ்வையும் சிந்தனையையும் நெறிப்படுத்திய சமய நெறிகளுக்குள்ளே சைவம், வைணவம், சாக்தம் என்பன மிகமுக்கியமானவை.”

சைவசமயம் பண்டியகற்காலத்திற்கும் அதற்கு முன்னுள்ள காலத்திற்கும் எவ்வளவோ முற்பட்டது. இந்த வெளியிலே ஜயாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே சிவவழிபாடு நிலவியமைக்குப் புதைபொருட் கான்றிதழ்கள் ஆதாரமாக உள்ளன. (மொகஞ் சதாரோ-முன்னுரை இந்து வெளியின் எழுத்துமுறை பார்க்க பக்கம் 25)

சைவசித்தாந்தம் முப்பொருள்களான பதி, பக, பாசம் என்பவற்றை அநாதியானவை, என்றும் உள்ளவை என்பதை உணர்ந்து அவற்றும் முதலாவதாகிய பதி யாவிற்கும் மேலானது என்பதையும் அதுவே மற்றைய இரண்டையும் கட்டுப் படுத்த வல்லது எனவும் கொள்கிறது.

இறையியல் பற்றிய மிக உன்னதமும் நுட்பமும் பொருந்திய கோட்பாட்டிழைச் சைவசித்தாந்தம் வழங்குகிறது. சைவசித்தாந்தி நம்பும் இறைவன் சிந்தனைக்கும் வாழ்விற்கும் மகோன்னதமான உண்மையாய் உள்ளான். தத்துவஞான பூர்ணமும் மகோன்னத ஆரையையும் பொருந்தியவன் இறைவன். சிவபெருமான் பரமான்மா அல்லது பரஞான்மாவன். அவன் ஒப்பில்லாதவன்.

தன்னேர் இல்லோன்றுணே

அவன் நிர்மலன், நிராமயன், குணங்களந்தறவனெனின் அவன் இலன் எனப் பொருள்படும். அவன் என்குணத்தன். என்குணங்களாவன் தனவயத்தனதல், துயங்டம்பினஞ்சுதல், எல்லாம் அறிதல், பேரருஞ்சுடைமை, முடிலைற்றலுடைமை, வரம்பின்பழுடைமை முதலியனவாம்.

சொற்கள் இறைவனை வரையறை செய்யவியலானிடத்து 'சத-சித-ஆனந்த' என்ற பிரயோக வரைவிலக்கணம் உதவுகிறது. அவன் தன்னிலன்றி வேறெழுந்திலும் தனவாழ்விற்குச் சார்ந்திராதவன்.

இறைவனின் பேரறிவுடைமை காரணமாகவே உயிர் உலகியல்நிலைப் பெறவும், அதே பேரறிவுடைமையாலேயே தன்னைத் தான் அறிந்து சிவஞானம் பெறவும் இயலகின்றது; இறைவன் ஒருவனே சித் ஆவன். சித் என்ற சொல் அவனுக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாகும். அதுபோலவே இறைவன் ஆளந்தனுமாவான்று

மாறுகின்ற உலகின் மாருமையமாயுள்ளோனும் இறைவனே. சராசரங்களை இயக்குவோனும் அவனே. பிரபஞ்சத்தின் பலவாகிய பொருள்களும் அவனின்றித் தனித்து இயங்கி இயலாதனவாம்.

காட்ட அனல்போல் உடல் கலந்து
ஆட்டு விக்கும் நட்டுவன்

“தியானது விறகிற தாவி நிற்பதுபோல எமது உடல் களிலும் எல்ல உயிர்ப்புக்களிலும் கூத்தனுய்க்கலந்து இயக்குவோன் எம் இறைவனே என உணர்க”

பிரபஞ்சத்தின் பதியாகிய இறைவன் என்றும் பிறந்தது மில்லை எம்போல் வாழ்ந்ததும் இல்லை, பிறவி எடுப்பதும் இல்லை. இறைவன் யாவிலும் வியாபித்து நிற்பதோடு அவற்றைக் கடந்தவனுயும் உள்ளான். இறையே, யாவும் ஆனால் யாவும் இறையல்ல.

“கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சிகை யாற்றெழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மன்னே டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ண வேநின் அருள்வடி வாகுமே”

(தாழுமானவர்)

உண்மையைத் தரிசித்த ஞானிகளின் அனுபவங்களை ஆகமங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆன்மீக மேதாவிலாசங் கொண்ட இவர்களைப் பின்பற்றிய சமயகுரவர்கள் இறையிலே தம் உள்களை இருத்திப் பெற்ற ஞானத்தினால் மனிதன் எத் தகைய நிறைவற்றவன் என்பதை மனித உள்ளத்திற்குத் தெருட்டினார். பழையோனை அப்பரம்பொருள் வாக்கு மனங்களைக் கடந்தலன், கண்முதலான புலன்களால் உணர்தற்கரியவன். தெவிடம், இலெளகிகம் என்று வேறுபடுத்தல் வேண்டிய தில்லை. ஏனெனில் இத்தகைய பிரிப்பு இரண்டினதும் விழுமியங்களைப் பாதிப்பதாகும்.

இறைமயமான உயிரண்டதும் புனிதமானவையே
யாம் இயற்றுவதனைத்தும் அவன்பணியே எனில்
வாழ்வு அதன் இலக்கையும் அமைதியையும் எய்துகிறது.

கடவுள் மனிதகுலம் முழுவதி லுமே அங்பு செலுத்துகிறார்; சிறப்பாகப் பலவீனமானவரிலும் பாவிகளிலும் அவர் அங்கு டையர், தடையும் இடையீடுமில்லாத தண்ணீண்யோடு அவர்

களின் பிழைகள் கொடுமைகளிலிருந்து விடுவித்து சகோதரத் துவத்த அன்பினே ஊட்டுகின்றார். இதனை விடத் திருப்தி தருவதான் சமூக அறம் வேறொன்றினைக் காண்பது அரிது. கடவுள் யாவரிலும் அன்புடையவராயும் யாவர்க்கும் நந்தையாயும் எல்லாரிலும் உறைபவராயும் உள்ளாரெனில் மனிதனுக்குப் பகைவனே இல்லை. அவனுள்ளத்தில் ஒடுங்கிய நேயங்களுக்கோ வெறுப்புக்களுக்கோ இடம் இராது. உலகமனித சமுதாயம் யாவுமே நன்றாகக் கட்டுண்ட பெரியதொரு குடும்பமாகிவிடும்.

சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டினையும் சமயத்தையும் நோக்குகையில் இந்நெறியானது கோடிக் கணக்காணேரின் இத யங்களை நெகிழ்வித்து வந்தள்ளது என்பதும், அவர்களின் வாழ்வினை உருவாக்கியுள்ளது என்பதும் ஆனம் நிறைவையும் சாந்தியையும் அது வழங்கியுள்ளது என்பதும் ஏனென்னில் அது வெளிப்படையான பல முரண்பாடுகளான காரணம் சுருதியிலே இசைவுகண்டு சாரமாயமைந்த முறைமை பன்மைவாதம், ஒருமைவாதம், நாளாந்த வாழ்வுக்கப் பிரச்சினைகளாய் எழுவனவற்றிற்கான ஆண்மிக்க தீர்வுகள் என்பவற்றிக்கையிலே இசைவுகண்டு சாரமாயமைந்த முறைமை என்பதும் நீணவிலி ருத்த வேண்டுவனவாகும்.

அது அன்புச்சமயமாய்ப் புறத்தோற்றுப்பாடுகள், ஆஸாட்டுத்தனங்களைப் புறந்தள்ளி நிலைகொண்டதாகும்.

கங்கை ஆடிலென் காவிரி ஆடிலென்
கொங்கு தன் குமரித்தறை யாடிலென்
இங்குமா கடலோர நீராடிலென்
எங்கு மீசனை னுதவர்க் கில்லையே.

பேராசிரியர் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை சைவசித்தாந்தம்பற்றியும் தமிழ் இலக்கியம்பற்றியும் எழுதுகையில் குறிப்பிடுவதாவது

“இறை என்பது ஆழ்நிலைத் தத்துவமாகும். அதாவது அது வாக்குமனம் கடந்தது; நாம் அறிவுதையும் காண்பதையும் கடந்தது; அதுவே உள்ளமைந்த தத்துவமாயும் நின்று உள்ள மைந்த அனைத்தையும் ஊக்குகின்றது. இவ்விரண்டியல்புகளையும் புலம்படுத்தும் அழகான இரு தமிழ்க் தொற்கள் கடவுள், இயைவுள் என்பனவாம். கடவுள் - கடந்தது. இயைவுள் - உள்ள நின்று இயக்குவது. பிரபஞ்சத்தில் அல்லது அண்டத்தில் உள்ளது, நுண்ணுயிரியான பிண்டத்திலும் உள்ளது என்பதைத்

தமிழ்நாட்டிலே வீதியிற் செல்லும் ஒவ்வொருவனும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான். இது குருட்டு நம்பிக்கையன்று. இஃது ஓர் அறவியஸ். அகிலப்பாட்டின்மொழியிலே இதுவிளக்கப்படுகின்றது.

அண்டத்தில் இருப்பது பிண்டத்திலிருக்கிறது.

சிறியதொரு செடியின் மருமத்தை எம்மால் விளங்க முடியுமானால், விஞ்ஞானி டென்னிசன் போலவே பிரபஞ்சத் தின் மருமத்தை எங்கும் நிறைந்த தெய்வ மருமத்தை அறிந்த வர்களாவோம்.

இங்கு உலகையோ வாழ்வையோ மறுத்தல் (துறத்தல்) என்பது இல்லை. வாழ்க்கையின் நிறைவு, முழுமையை அறிந்து அநுபவித்தல் “ஆழ்ந்த அழகும், தெய்விகழும் நிறைந்ததால் உலகைக் காணல் என்பதுதான். இது குருட்டு நம்பிக்கையன்று. அகிலப்பாட்டின் மொழியிலே இது விளக்கப்படுகின்றது.”

நாம் நாகரிகத்தைப் பொருள்முதல் தரத்தில் வைத்துக் கணக்கிடுகிறோம். வாழ்க்கையில் பொருள்முதல்வாதம் ஆன்மீக வாழ்விலும்பார்க்கப் பிரதானமாகிவிட்டது. தொன்மைக்காலத்தில் இப்படி இருக்கவில்லை. இன்றைய உலோகாயத்துக்கு மாற்று மருந்து சைவசித்தாந்தச் செந்தெறியே. நிலையான நம்பிக்கையை, எமது விழுமியங்களை, நம்பிக்கை நிலைத்து நிற்கக் கூடிய அத்திவாரத்தை, இழந்துவிட்டோமென்றால் காரணம் சைவசித்தாந்தச் செந்தெறியின் உயிர்ப்பை மறந்து விட்டோ மென்பதே ஆத்மாவின் அமைதியை நவகால ஆசைகளின் பேயாட்டத்துக்குப் பண்டமாற்றுச் செய்துகொண்டோம்.

இல்லவக வாழ்வின் நோக்கம் இறைப்பொருளின் அதிசய ஆற்றலை உய்த்துணர்வதே. நிலையற்ற ஆசைகளால் அலைப் புருமல் நேர்கொண்ட நோக்கும், புனிதமான தெய்வத் திருவை உணர்த்தலும் எளிதில் யார்க்கும் முழுமையாகக் கிட்டுவதில்லை.

ஆனால் மனிதனின் கல்வி, தனிப்பட்ட கற்பணை முயற்சி மத்தியிலும், காலத்துக்குக் காலம் இயற்கையின் ஆழத்தை உணரும்போது, உலகம் சைவ சித்தாந்தத்தில் திளைப்பதொன்றே உய்யவழி என்பதை உணர்கிறான். உண்மையை உணர மறுபடியும் சித்தாந்த செந்தெறிக்கே செல்லவேண்டியவர்களாகிறோம்.

உலகக் காட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட தெய்வீகக் காட்சியைக் காணச் சைவசித்தாந்தமே வழிவகுக்க முடியும். இன்று விஞ்சப்பது

ஞானிகளால் கருதப்படும் 'ஒன்றை' சைவசித்தாந்தம் ஏவவே நிறுவி உள்ளது. விஞ்ஞானிகளால் கணவு காணப்படும் 'உயர்ந்தசக்திக் கிடைப்பு' பரசிவத்தின் அருட்சக்தியே. சிவனின் திருக்கூத்து இலதிரன்களின் நிலைபெற்ற எதிர் ஓலிப்பே.

முடிலான் உண்மைகள் மனித சிந்தனைக்கு அப்பாற பட்டது, என்கிறார்கள் விஞ்ஞானிகள். ஆனால் சைவசித்தாந்தம் இறையருளால் இவ்வண்மை களை உணர வழிவகுக்கிறது. உலக பந்தங்களின் மயக்கொழிந்தவர்க்கு இறைவன் உணர் பொருளாகி, வீடனிக்கவும் செய்கிறோன். விஞ்ஞானி தனது வில்லைகளோடும்; குமிழ்களோடும் (Optical lenses and Crucibles) அந்த 'ஒன்றைக் காணப் பிரயத்தனப்படும் போது சைவ சித்தாந்த கள் தங்கள் அக்கக்ஞகொண்டு கண்டு உணர்கிறார்கள்.' இன்றைய கண்டுபிடிப்புகள் யாவைக்கும் அடித்தளமான, ஒழுங்கான நிலையான விஞ்ஞானத்திற்கு சைவசித்தாந்தம் வழிகாட்டியுள்ளது.

முன்னெண் நாள் இந்திய ஐங்குபதி சேர. S. ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் 1924 சித்திரை 3ம் திங்கி ஆந்திரப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் 'இந்துஶாதனம்' இதழுக்குப் பின் வருமாறு எழுதுகிறார். "சைவசித்தாந்தம் நிறுவியுள்ள 'ஒன்றே தெய்வம்' என்ற கொள்கையை நிலை நாட்டுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இவ்வயர்ந்த தத்துவத்தை பரப்புவதில் வெற்றி பெறுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை உடையேன்."

1926 ஆணி 14 அன்று மலாய சைவசித்தாந்த சங்கம் தன் முதலாண்டு விழாவைக் கொண்டாடும் போது இந்துசாதனம் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டது. "தன்னலமற்ற வள்ளல்கள் சிரால் மலாயன் சைவ சித்தாந்த சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இதை மலாயாவில் உயிராற்றல் வாய்ந்த இயக்கமாக ஆக்கும் பெரும் பொறுப்பு மலாய் வாழ் சைவமக்கள் பணியாகும். நாம் வெற்றி பெறவேண்டுமானால் இறை நம்பிக்கையோடு நல்லவையில் நம்பிக்கையும், பொதுப்பணி உள்ளமும், படைத்த மனிதரில் நம்பிக்கையும் வேண்டும். சமய நெறிகாக்கும் பணியிலும் புனிதமானது வேறு ஒன்றும் இருக்க முடியாதன்றே. இப்பணியே மலாயச் சைவ மக்களின் இன்றைய பணியாம். அனைத்தையும் தன்னுள் கொண்டதும், உள்ளங் கடந்ததும் அனைவர் போக்குக்களையும் நிறைவு படுத்துவதுமானிய ஒரு சமய நெறியை, சைவ சித்தாந்தத்தில் அன்றி வேறு எங்கு காண்டல் முடியும்?

1926 இல் நிறுவப்பட்ட மலாயன் சைவ சித்தாந்த சங்கம் பயபக்தியின்மையாலும், அறியாமையாலும் ஏற்படக் கூடிய நிர்வாகச் சீர்கேடுகளை மனங்கொண்டு, இறைநிலைகளின் கான்னியத்தையும், புனிதத்தையும் காக்கு முகமாக சிலாங்கூர் அரசாங்கசபையில் 1941 இல் சட்டமொன்றை இயற்றுவித்தது. (மலாய வர்த்தமானி இல. 21 Vol 29 புரட்டாதி 1947) 1937 இல் சங்கத்தால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஆதில்வரன் ஆலயத்தில் எழுந்தருளப்பட்ட பரமதேவதீஸ்வரன் 'ஓன்றே தேவன்' என்ற சைவக் கோட்பாட்டை அங்கு பதிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் மேற்படி சட்டத்தின் இரண்டாவது செடுவில் கண்டவாறு விளக்கப்பட்டிருப்பது திருப்தி அளிக்கிறது.

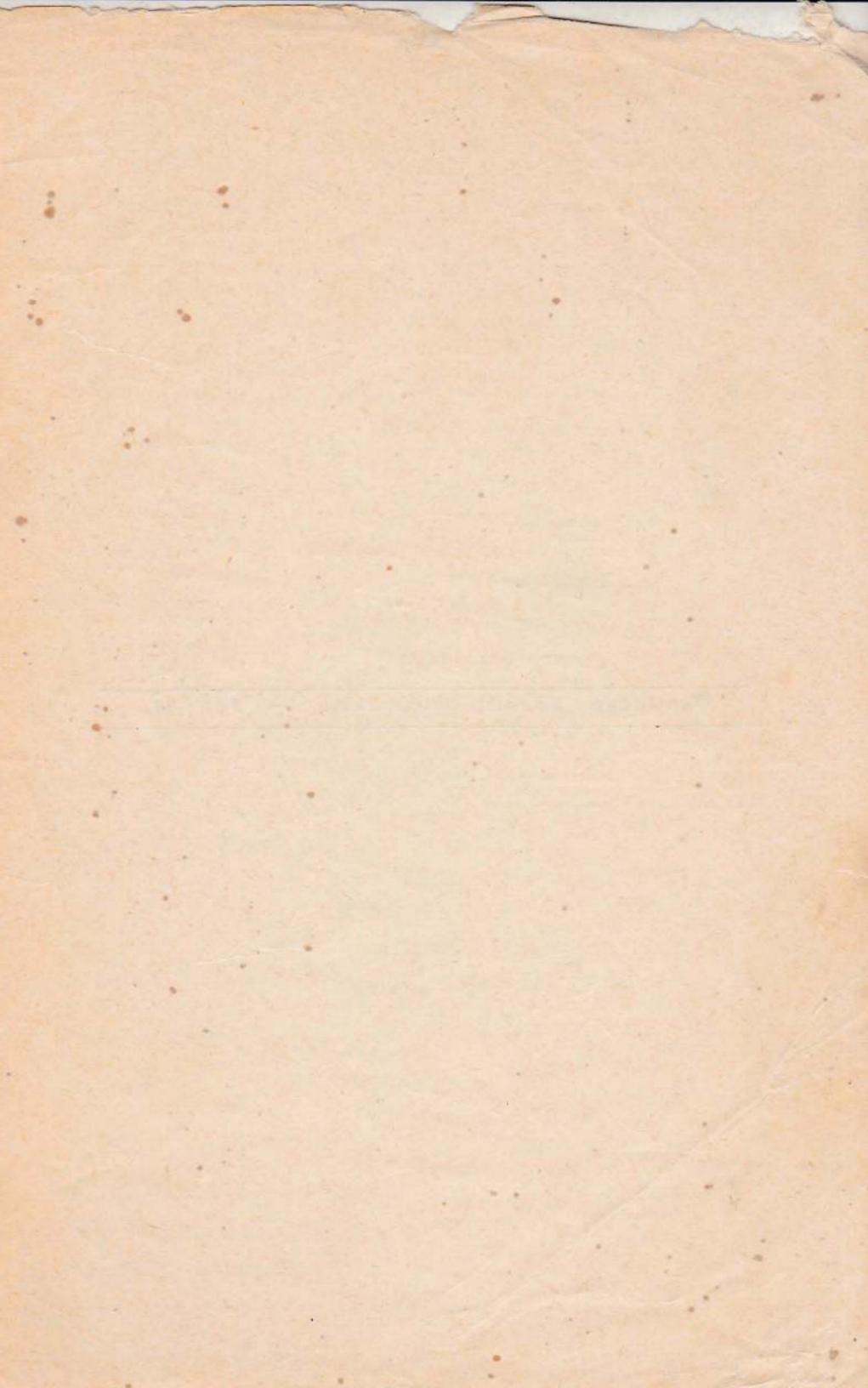
எனவே சைவ சித்தாந்தம் உண்மையும், முடிவுமாய் அனைத்தையும் தல்லூள் அடக்கி அமைகிறது.

வணங்குவாம்

“ எந்தாட்டவற்கும் இறைவா போற்றி ”
 “ இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி ”
 “ சாயா அன்பினை நாள் தொறும் தழைப்பவர் தாயே ஆலி வளர்த்தனை போற்றி ”
 “ கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி ”
 “ மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி ”
 என்னையும் ஒருவங்கி இருங்கழல்
 கெண்ணியில் வைத்த சேவக போற்றி ”
 “ அஞ்சேல் என்றிங்கருளாய் போற்றி ”
 “ போற்றி போற்றி சய சய போற்றி ”

திருச்சிற்றம்பள்ளி

அன்பளிப்பு
 மில்க் வைர் கோய் தொழிற்சாலை
 மாத்திப்பாட்டு

கொமேஷல் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம். — 285 / 84

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD